

ŠO IŠIDA

MACA NA

RECEPT

Prevela s japanskog
Maša Medić

Laguna

Naslov originala

Syou Ishida

猫を処方いたします。NEKO WO SHOHO ITASHIMASU.

Copyright © 2023 by Syou ISHIDA

c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan.

First published in Japan in 2023 by PHP Institute, Inc.

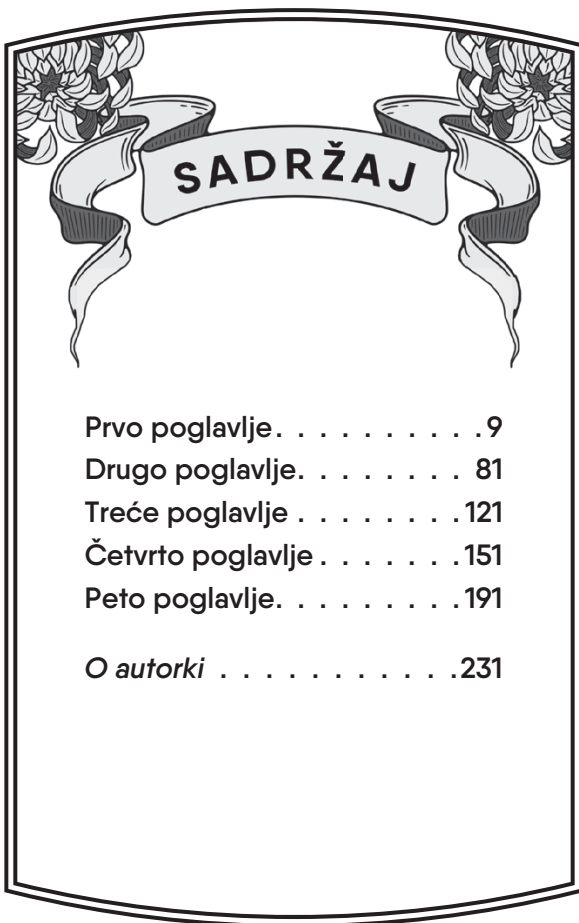
Serbian translation rights arranged with PHP Institute,

Inc. through

Emily Books Agency LTD. and Corto Literary d.o.o.

Translation copyright © srpskog izdanja 2024, LAGUNA

MACA NA RECEPT

SADRŽAJ

Prvo poglavlje.	9
Drugo poglavlje.	81
Treće poglavlje	121
Četvrto poglavlje	151
Peto poglavlje.	191
<i>O autorki . . . . .</i>	<i>.231</i>

**Prvo
poglavlje**

Šuta Kagava posmatrao je poslovnu zgradu na kraju sumorne uličice.

Načisto se izgubio, ali je konačno stigao gde je trebalo. Zgrada je popunjavala uski procep između dva stambena objekta.

„To je ovde?“, promrmljao je s čuđenjem.

Mislio je da ne postoji mesto koje pomoću navigacije ne bi našao, ali ovo ga je razuverilo. Sunčeva svetlost nije dopirala dovdje, nebo je bilo daleko i maglovito. Ulica je odisala vlagom, a zgrada je bila stara i prljava.

„Da li je ovo uopšte prava adresa?“

Kjoto, okrug Nakagjo, severno od Ulice Fujačo, zapadni ulaz Ulice Rokaku, južno od Ulice Tomikođi, istočni ulaz Ulice Takojakuši.

Data mu je cedulja sa adresom u Kjotu. Umesto tačnog imena ulice i broja, dobio je nazive okolnih ulica i strane sveta kao smernice.

Ako se ide ovim ulicama može se doći blizu odredišta. Međutim, instrukcije su toliko nejasne da bi se svako ko nije lokalac izgubio.

Zapravo, već je nekoliko puta napravio krug oko ove zgrade dok nije stigao. Baš kada je hteo da odustane, odjednom je ugledao uski ulaz u uličicu.

Pitao se zašto se stanovnici Kjota muče i koriste ovako nejasne smernice. Njemu, koji je došao iz druge prefekture, imena ovih ulica zvučala su kao nekakva šifra. Čak mu je i ova jedna adresa izgledala kao zaobilazni način da se oteraju stranci.

Šuta je uzdahnuo u mračnoj uličici. Ali još je rano da bi se razočarao, te se pribrao. To što je kraj loš ne mora da znači da su i stanari takvi. Ove zgrade okolo su možda izgrađene kasnije, a može se reći i da njegovo odredište gotovo odaje utisak skrovišta.

Ulaz je bio otvoren. Zgrada nije imala lift, ali je u pozadini video stepenice. Bilo je mračno i jezivo, možda zato što nije bilo nikoga. Prolazeći hodnikom slučajno je primetio pločice na vratima. Bila je to poslovna zgrada puna nekakvih firmi. Sve firme su sumnjive.

„Možda ću se i ja jednog dana naći u prostoriji ovakve skućene zgrade, osuđen da varam penzionere preko telefona.“ Šuta je zavirio u svoju budućnost, uspaničio se i protresao glavu.

Došao je ovamo upravo zato da ne bi tako završio. Popeo se do petog sprata, gde se nalazila klinika *Nakajo Kokoro*.

Kada je otvorio stara i teška vrata, osetio je olakšanje. Polako je provirio unutra. Bilo je iznenađujuće dobro

osvetljeno. Odmah kraj ulaza nalazio se šalter. Nije bilo nikoga.

„Izvinite?“, rekao je i ušao. Vladala je potpuna tišina.

Pomislio je da je možda vreme pauze. Stao je prekrštenih ruku. Pošto nije znao ni broj ni imejl adresu, nije mogao da zakaže.

„Izvinite!“, ovog puta je uzviknuo.

Uz klepet klompi, pojavila se medicinska sestra. Bila je to bleđa žena u kasnim dvadesetima.

„Da, izvolite?“

„Izvinjavam se, nemam zakazano, ali bih voleo da razgovaram sa doktorom.“

„Znači vi ste pacijent. Slobodno uđite.“

Govorila je kansai dijalektom, sa laganom intonacijom karakterističnom za Kjoto. Za tako mladu osobu imala je prilično izražen naglasak.

U čekaonici se nalazila sofa za samo jednu osobu. Međutim, medicinska sestra nije ostavila Šutu u čekaonici sa sofom, već ga je povela u ordinaciju. Prostorija je bila manja od sobe za pušenje u njegovoj firmi i imala je samo sto, kompjuter i dve obične stolice.

Šuta se zapitao da li je ovo stvarno ta poznata klinika, a njegova zabrinutost je rasla.

Psihijatrijske klinike koje je obišao do sada bile su prostrane i otmene. To nisu bile stare zgrade u koje čovek okleva da uđe. Zakazivanje je obavezno i pre terapije je neophodno izdvojiti gotovo sat vremena za popunjavanje upitnika. Bio je zahvalan što tako lako može doći do doktora, ali kad je malo bolje razmislio, setio se da nije pokazao ni zdravstvenu knjižicu.

Zavesa se otvorila i ušao je doktor u belom mantilu. Bio je to čovek sitnije građe, od oko trideset godina.

„Dobar dan. Prvi put ste u našoj klinici, zar ne?“ Doktor se blago osmehnuo.

Imao je pomalo visok, nazalan glas. Nije izgledao naročito ljubazno, ali je imao onaj druželjubivi ton ljudi iz Kjota.

„S tim u vezi, kako ste čuli za nas?“

„Ovaj...“

Na trenutak, Šuta nije znao kako da objasni. Najpre je pomislio da bi bilo bolje da slaže, ali je na kraju ipak rekao istinu.

„Posredno sam čuo za vas. Rekao mi je kolega iz firme koji je dao otkaz, a mušterija žene njegovog mlađeg brata čula je od svoje mušterije da ljudi preporučuju vašu kliniku.“ Bila je to informacija pouzdana koliko i puka glasina. Samo mu je rečeno ime klinike, šifrovana adresa i to da se nalazi na petom spratu.

Ovo mu nije prvi put da posećuje kliniku za duševne bolesti, već je bio na pregledu pre pola godine. Ni tada nije očekivao da će se njegovo stanje popraviti, ali je znao da mora nešto učiniti da bi mu bilo bolje. Onda je na internetu pretraživao sve visoko cenjene klinike, dok na kraju nije posetio svaku koja se nalazila u blizini njegove kuće i firme. Pošto nigde nije našao rešenje, pomislio je da bi mogao da ode i do neke klinike za koju je čuo iz ko zna koje ruke, ali nije ni pretpostavio da će se naći na ovako zabačenom mestu.

„Pa, postoji jedan problem: ne prihvatamo nove pacijente. Vodimo malu praksu, ovde smo samo medicinska sestra i ja.“ Doktor je lagano uzdahnuo.

Šuta je bio razočaran. *Znači i ovo je bilo uzalud? Svi stave natpis da se bave mentalnim zdravljem, a zapravo će vas malo doktora zaista saslušati. Dosta mi je.*

Taman je zaustio da to i kaže, kad mu se doktor široko osmehnuo i vragolasto ga pogledao.

„Ali pošto su vas uputili ovamo, napraviću izuzetak.“

U uzanoj prostoriji kolena su im se maltene dodirivala, a atmosfera je postajala sve intimnija. Doktor se okrenuo ka stolu i počeo da kuca na kompjuteru.

„Vaše ime i godine.“

Pregled je, očigledno, počeo.

„Šuta Kagava, dvadeset pet godina.“

„Zbog čega ste došli?“, mirno je pitao doktor.

Šuta je bio nervozan. Vraćao se na ovaj scenario nebrojeno puta. Do sada bi ga svaki doktor saslušao, a onda dao neki površan odgovor. *To jeste teško, ne morate toliko da se mučite. Dobro je što ste došli, hvala vam.*

Iz nepoznatog razloga neki doktori su mu i zahvaljivali, a onda mu prepisivali isti lek. Nikada mu ti stručnjaci nisu pomogli, ali tablete za spavanje jesu.

„Ja...“

Insomnija, zujanje u ušima, manjak apetita.

Kad pomisli na svoj posao, zaboli ga u grudima, hiperventilira i uveče ne može da spava. Simptomi su mu previše uobičajeni, te niko nije obraćao mnogo pažnje. Ovog puta će lepo objasniti i izbaviti se iz stanja u kojem se nalazi.

Međutim, odjednom je izbacio to iz sebe.

„Želim da dam otkaz.“

„Stvarno?“, tiho je promrmljao doktor. Šuta je bio iznenađen.

„Ne, nisam tako mislio, nije da želim da dam otkaz, samo želim da nađem način da dalje radim u toj firmi. To je prilično velika brokerska kompanija, ali zapravo su uslovi za rad mnogo loši.“

„Razumem.“

Doktor je nezainteresovano odgovorio i široko se osmehnuo.

„Prepisaću vam mačku, pa ćemo pratiti vaše stanje.“

Potom se zavrteo na stolici i okrenuo ka prijemnici.

„Ćitose, donesi mačku.“

„U redu“, čuo se glas iza zavese i u prostoriju je ušla bleđa medicinska sestra. Imala je sjaj u očima koji Šuta ranije nije primetio. Bila je prelepa, ali na nenametljiv način. Pogledala ga je sumnjičavo pa hladnim tonom pitala doktora: „Doktore Nike, mislite li da je on za ovo?“

„Ha-ha, u redu je“, odgovorio je srdačno.

Kakva čudna klinika, a ni doktorovo ime, Nike, nije ništa bolje. Sestra je stavila transporter na sto i ćutke izašla. Transporter je bio od plastike, s mrežom sa strane.

Unutra je zaista bila mačka.

Šuta je bio zaprepašćen. Nije uspeo da prati nagli razvoj situacije i ostao je zatečen. Netremice je gledao u mačku. *To je stvarno mačka.*

Bila je to obična siva mačka, bez nekih posebnih karakteristika. Na nju je padala senka i nije mogao dobro da je vidi, ali njene velike okrugle oči kao od zlata oprezno su posmatrale.

„Pa, gospodine Kagava, probajte ovako nedelju dana.“

„U redu.“

„Pišem vam i recept, odnesite ga do šaltera.“

„A... dobiću i recept?“

„Tako je.“

Pričali su normalno, ali ovo nije normalna situacija. Šuta je pogledao mačku u torbi i pitao:

„Je li ovo mačka?“

„Jeste, to je mačka.“ Doktor se ponašao kao da je ovo sasvim uobičajeno.

„Prava mačka?“

„Naravno. Izuzetno su efikasne. Još od davnina se govorilo da su mačke najbolji lek. Drugim rečima, mačke su delotvornije od farmaceutskih proizvoda.“

To mu nikako nije imalo smisla. Doktor je Šuti, i dalje zbunjenom, predao mali list papira.

„Ovo je recept. Odnosite ga na šalter i dobićete šta vam treba. Sada me čeka sledeći pacijent, vidimo se za nedelju dana.“ Potom je pokazao na vrata, kao da mu govori da ide kući.

Šuta je bio izbezumljen, ali je uspeo da se sabere. Obuzeo ga je smeh.

„A-ha-ha, razumem. Ovo je takozvana zooterapija, zar ne?“

Iznenadili su ga, ali ovo ipak nije ništa strašno, samo pokušavaju da ga izleče kroz kontakt sa životinjama.

Doktor nije reagovao na njegov smeh, izgledalo je kao da analizira Šutino stanje.

„Da li je i ovo iznenađenje deo terapije? Sad shvatam, zato nigde nije bilo informacija o klinici. Na trenutak sam stvarno bio šokiran. Mačka na recept... zanimljivo.“

Približio je lice transporteru i virnuo unutra. Mačka je raširila svoje velike oči i skrenula pogled. Nije znao mnogo o životinjama, ali i ona je izgledala podjednako zbunjeno, te se kiselo nasmejao.

„Slatka je, ali izgleda da joj se baš i ne sviđam.“

„Hm? Da vidimo“, rekao je doktor i toliko se približio da su im se obrazi gotovo dodirivali.

Šuta je bio iznenađen ovom blizinom, ali doktor je izgledao potpuno smireno. Vrh njegovog nosa dodirivao je mrežu na torbi dok je pomno gledao u mačku.

„Hm? Je li sve u redu? Da, kaže da je sve u redu.“

„Nije rekla ništa. Sigurno je uplašena.“

„Mislite? Da vidimo.“ Doktor je ponovo vrhom nosa dodirnuo torbu s mačkom i toliko se približio da se Šuta unervozio. Onda je podigao glavu i nasmejao se.

„Kaže da nema problema.“

„Nije to u pitanju. Mačkama nije prijatno s ljudima poput mene, koji nisu navikli na životinje. Zar nije tužno da joj ovo radite, čak i ako je zbog terapije?“

„Ne brinite. Efekat koji mačke imaju je neverovatan, bilo da ste navikli ili ne. A sada me čeka sledeći pacijent“, rekao je veselo i ustao. Stavio je transporter Šuti u krilo.

„Šta? Čekajte.“

„Vidimo se za nedelju dana“, osmehnuo se doktor, ne ostavljajući prostora za raspravu.

S torbom u rukama, Šuta je izašao iz ordinacije, potpuno zbunjen. Doktor ga je takoreći izbacio napolje.

Sofa u čekaonici bila je prazna. Stajao je ošamućen, dok ga sa šaltera nije dozvala bleđa ruka.

„Gospodine Kagava, izvolite ovde.“

„Evo.“

Osećao se kao u filmu i uznemireno tražio gde se nalazi skrivena kamera. Otišao je do šaltera, i dalje u šoku, a medicinska sestra je provirila kroz mali prozor.

„Dajte mi da vidim recept.“ Šuta je uradio kako mu je rečeno i predao papir koji je dobio od doktora. Sestra je nestala sa prozora.

Transporter se nesigurno zaljuljao. Bio je vrlo težak.

Osećao se čudno. Nije nosio životinju još od osnovne škole, kad je imao zeca. Bio je zadivljen koliko je mačka mirna iako su je ubacili u čitavu ovu farsu i to ga je nasmejala.

Medicinska sestra se vratila i sa malog prozora predala mu papirnu kesu: „Izvolite.“

Šuta je držao transporter obema rukama, ali nakon što mu je naglo tutnula kesu, morao je da ga prebaci i nosi ga samo u jednoj ruci.

„Ups, izvini, maco. Izvinite, šta je u ovoj kesi? Prilično je teška.“

„Tu je sve što vam je potrebno. Unutra je i uputstvo, molim vas da ga pažljivo pročitate“, rekla je nezainteresovano.

Kroz otvor kese video je plastični tanjirić i činiju, kao i nešto što je ličilo na hranu za životinje. U suštini, stvari koje su potrebne mački. Ovo je sve bilo vrhunski inscenirano i svi ti detalji su ga uznemiravali.

„Nastavljate s ovom farsom? Da niste malo preterali?“

„Molim vas da pitate doktora ukoliko vam nešto nije jasno. Prijatno.“ Izgovorila je to vrlo profesionalno, odmah skrenula pogled i nastavila da radi.

„Ovaj...“

„Prijatno.“

„Ali...“

„Prijatno.“

Šuta je izašao iz prostorije, bez dalje rasprave, noseći stvari obema rukama. Jedva je uspeo da otvori vrata.

Šta se to upravo dogodilo? Nije mu bilo jasno.

Na kraj hodnika ušetao je čovek grubog izgleda. Prošao je pored Šute i otvorio vrata susedne prostorije.

Odjednom, Šuta je osetio kako ga neko gleda. Čovek ga je sumnjičavo posmatrao, kao da želi nešto da ga pita.

Šuta je otišao. Bilo mu je teško da silazi niz stepenice dok se trudi da ne drma torbu sa mačkom. Kad je izašao iz zgrade, zapahnuo ga je miris buđi. Stvarnosti. I ova teška torba u njegovim rukama bila je stvarna.

Čuo je od starijeg kolege da je klinika odlična. Kolega je čuo od mlađeg brata, a on od svoje žene, a ona od rođaka... Kako je glasina išla od osobe do osobe, tako se menjala. Napravio je jedan korak, pa dva, ali mala predstava se nije završavala. Privlačna medicinska sestra nije potrčala za njim, i niko nije viknuo „Rez!“ kao na snimanju serije. Da li je lekar nestručan, ili je ovo neka prevara? U svakom slučaju, on je bolestan, a vraća se s mačkom u rukama. Nakon što je išao od klinike do klinike, završio je na ovom očajnom mestu. Duboko u sebi se nasmejao.

Bilo je komplikovano nositi živo stvorenje. Nije mogao ni da požuri na pešačkom prelazu, niti je mogao da prebaci transporter na rame, jer je bio težak. Trebalo mu je više od trideset minuta da stigne do svog stana, s torbom u kojoj je neudobno smeštena mačka. Ruke su ga bolele celim putem do kuće.

Spustio je transporter na pod, što je izgleda i mačka osetila, jer se odjednom uznemirila. Bilo mu je žao što je sve vreme zatvorena u skućenoj kutiji, pa je otvorio vratanica. Međutim, mačka nije izašla.

„Šta je bilo, maco? Slobodno izađi.“

Ali ipak nije izašla. Kada je malo provirio, zabrinut, video je mačku skrupčanu u torbi.

Nije znao šta se dešava. Potražio je papirnu kesu. U njoj su bile dve posude iste veličine. Kesa s hranom je zašuškala kada ju je protresao; izgleda da su unutra bile granule.

„Ajde da joj prvo dam vode.“

U jednu od posuda sipao je vodu iz česme i ostavio je ispred torbe. Mačka nije izašla.

„A, da, ima i priručnik.“

Uzeo je da čita papir koji je našao u kesi, dok je sve vreme pazio na mačku.

„Ime: Bi. Ženka, oko osam godina, mešanac. Hranu davati ujutru i uveče u umerenim količinama. Voda mora biti uvek dostupna. S vremena na vreme očistiti pesak. Može da ostane sama. Postoji mogućnost da proguta male predmete, držati tanjire, čaše i druge lomljive stvari po-dalje. Paziti i na cveće u saksijama. Ne puštajte je napolje. To je sve.“

Samo je ovo pisalo. Pročitao je još jednom, ali nije naišao ni na kakvu važnu informaciju.

„Ne mogu ja ovo. Nikad nisam imao mačku, kako ću da je pazim nedelju dana?“

Kako će da koristi ovu ravnu posudu i pesak? Zar neće da pravi nered po celoj sobi ako je samo pustim? I koliko hrane da joj dam? Hoće li izgrebati zidove?

Preplavila ga je anksioznost, a nije imao sa kim da priča. Moraće na internetu da istraži sve o hrani i pesku za mačke. Ali, bar joj zna ime. Kada se spustio na pod i provirio u transporter, pogled mu se susreo sa zlatnim očima.

„Bi. Hej, Bi, izađi. Devojčica si, jelda? Sigurno si gladna. Daću ti da jedeš.“

Već je padao mrak. Vreme je da ljudi večeraju, a mora da je isto i za mačke. Dok je čitao šta piše na pakovanju hrane i na telefonu gledao koliko sme da je nahrani, maca je promolila glavu iz transporterera.

„Oho, tu si.“

Ali maca se odmah vratila unutra. Izgleda da ju je njegov glas uplašio. Sledeći put je zadržao dah i čekao, i maca je posle nekog vremena ponovo izvirila. Gledala ga je pravo u oči. Nastavili su da se gledaju u tišini, kao da se takmiče. Izgledalo je da ga mačka testira, pre nego da je na oprezu. Noge su mu utrnule od čudnog položaja u kom je sedeo, ali je istrpeo tako što je brzo treskao nogom. Maca je konačno izbacila jednu šapu iz torbe, ali su joj kandžice visile iznad poda. Gledala je kao da će se svakog trenutka vratiti unutra.

Molim te, izađi. Skroz sam utrnuo.

Baš kad je osetio da ne može više, mačka je polako spustila prednju šapu. Kada je okrugla šapica dotakla pod, naborala se i podsetila ga na bebin zglob. Bila mu je mnogo slatka. Jedan korak, pa drugi, i na kraju je ispao i dugački rep. Šuta je najpre pomislio da je mačka iznenađujuće krupna. Kad je izašla, nije izgledala veliko, ali je očekivao da će biti sitnija. Na internetu je gledao mačke kako se provlače između zidova. Ova je ličila na mekano sivo ćebe, i ako bi probala da se uvuče u neku rupu, ćebe bi se zgužvalo.

Šuta je stisnuo zube i protegao noge, da ne bi pao i uplašio mačku. Mačka se tiho približila posudi za vodu, ne primećujući njegovu agoniju. Njušnula je okolo i vrhom jezika krenula da pije. Začudeno je posmatrao scenu koja se odigravala. Tihi zvuk klokotanja vode nije dosad čuo u

svojoj sobi. Mačka se malo opustila i počela da razgleda oko sebe. Pogled joj se zaustavio na još neotvorenoj kesi sa hranom.

„Ha-ha, u redu. Samo sačekaj malo.“

Posle vode ide hrana. Bilo mu je neočekivano lako da shvati šta mačka želi. Otvorio je kesu i sipao hranu u posudu. Maca je mirno sedela dok su granule padale u činiju. Šuta je bio siguran da će skočiti na hranu, ali ona je samo posmatrala svojim velikim očima i raširenim zenicama, nepomična.

„Jedi. Zar ne izgleda ukusno? Hajde.“ Šuta je prstima uhvatio granulu, koja je ličila na ljudsku grickalicu, i pravio se da jede. Ali mačka se nije ni mrdnula, već je samo zurila u njega, kao da se pita šta to ovaj čovek radi.

Legao je na krevet, osetivši se kao budala. Pratio je njene pokrete krajičkom oka, pretvarajući se da je nezainteresovan. Najzad, mačka se nečujno približila činiji sa hranom i otvorila usta. Čuo se zvuk blagog krckanja i grickanja. Njeno prisustvo ispunjavalo je prostoriju, uprkos tihim pokretima. *Znači sve mačke su ovakve?*, pomislio je izležavajući se, dok su mu misli lutale.

Bilo mu je čudno što je mačka sada u stanu u kom je živeo sam. Kad je malo bolje pogledao, video je da mu je soba u haosu. Mange i igrice bile su razbacane već ko zna koliko dugo. Radnim danima se vraćao kući samo da prespava, a vikendom je spavao do podneva. Nije kao da je nešto falilo, stan jednostavno nije izgledao zanimljivo. Nije bilo ni saksija sa cvećem. Čak i da ga je bilo, do sada bi već uvenulo.

Šuta je ipak, posle mnogo vremena, očistio sobu. Sa poda je sklonio čepove od plastičnih flašica, bacio

je korišćene štapiće za jelo iz marketa i zgurao u ćošak odeću i časopise. Odavno nije bio ovoliko aktivan, osim kad je išao od klinike do klinike. Čišćenje ga je iznenađujuće osvežilo.

„A, da. Ovo bi bilo najopasnije.“

Pilule za spavanje koje je ostavio na stolu odjednom su mu zasmetale. Sve ih je odložio u fioku.

Kada je završila sa jelom, mačka je krenula da njuška i šeta po sobi. Išla je laganim korakom, tako laganim kao da nema težinu. Posmatranje mačke kako se upušta u svoje male avanture na neki način je smirujuće. Vrlo nasilan metod terapije, ali svakako efikasan.

Pitao se gde će mačka da spava, pošto nije dobio krevet za nju. Nije hladno, ali bi mogao da joj stavi prostirku. Šta ako se ušunja u njegov krevet? Nije ni primetio koliko je vremena prošlo dok je razmišljao o ovome, pa je zaspao zaboravivši da popije lekove.

Držeći transporter u rukama, Šuta se u cugu popeo do petog sprata. Uleteo je u kliniku *Nakagjo Kokoro* i postavio torbu kod malog šalterskog prozora. Tu je sedela ona ista neobična medicinska sestra.

„Hoću da razgovaram s doktorom u vezi sa ovom mačkom.“

„Gospodine Kagava, vaš termin je za četiri dana. I mačka je kod vas još četiri dana.“

„Zato sam i došao, dosta mi je.“ Teško je govorio, zbog mešavine uzbuđenja i isprekidanog daha.

„U svakom slučaju, hoću da razgovaram sa doktorom. Čekaću koliko god treba.“

„Onda izvolite u ordinaciju.“

„Kažem vam, čekaću koliko god... šta?“

„Izvolite u ordinaciju“, rekla je, već spustivši pogled na sledeće što je imala da radi.

Šuta je ostao bez reči. Kad je završio sa poslom i stigao kući, odmah je stavio mačku u torbu i požurio u kliniku. Morao je nekako da izbac bes iz sebe da bi se smirio. Ali bio je pomalo razočaran što ga je ovako lako pustila.

„Ovaj...“

„Molim vas, sačekajte u ordinaciji.“ Medicinska sestra ga nije ni pogledala.

Nije imao izbora, uzeo je torbu, opet prošao pored one sofe i čekao u skućenoj ordinaciji. Osetio je težinu transportera na kolenima. Mačka je sigurno uzrujana, nikako nije mogla da se smiri. Nije ona kriva. Šuta je to znao, ali nije mogao da suspregne svoj bes. Zavesa se razmakla i pojavio se doktor.

„Ah, gospodine Kagava, opet ste došli? Šta vas muči danas?“

Šuta je eksplodirao čim je video doktorov fini osmeh:

„Otpušten sam! Iz firme! Zbog ove mačke!“

Čvrsto je uhvatio stranice transportera, pomislivši da ovo ipak jeste njena krivica. Mačka je verovatno osetila šta govori, jer je počela da sikće iz torbe.

„Pa zar to nije odlično?“, rekao je doktor uz osmeh. Šuta je razrogačio oči.

„Od... odlično?“

„Zar niste rekli da želite da date otkaz? Uspeli ste da rešite ovo bez problema. Znači, ova mačka zaista jeste bila dobar izbor. Izuzetno je efikasna“, zadovoljno se nasmešio doktor. Taj osmeh je Šutu malo smirio.

Ne, bio bih budala kad bih nastavio s ovim. Ni terapiju nisam dobio.

Pomislio je da mora bar da iskaže svoje nezadovoljstvo, te je premestio torbu sa kolena na sto i rekao:

„Nikad nisam imao nameru da dam otkaz. Došao sam ovamo da se posavetujem baš zato što nisam hteo da dam otkaz u jednoj od vodećih kompanija.“

Doktor je nagnuo glavu.

„Zar niste rekli da su uslovi za rad loši?“

„Pa... To je svuda tako. Nijedna firma nije savršena, bilo da je mala ili velika.“

I sam se iznenadio što brani tako lošu firmu. Ali ovo je nešto što su mu prijatelji dosad rekli bezbroj puta. *Kud god da odeš, biće isto. Dobro je što bar imaš platu. Previše tražiš...* Govorio je sam sebi isto to, i nekako se držao na nogama. Ali bilo je uzalud. Tonuo je u depresiju.

„Ne mogu da verujem da su me ovako lako otpustili. Zašto sam onda trpeo sve ovo vreme?“

„Pa“, doktor je pogledao na ručni sat.

„Ako želite, mogu da vas saslušam. Pacijent koji je imao zakazano još nije stigao.“

U doktorovom glasu čula se saosećajnost, ali je zvučalo i kao da ga ovo na neki način zabavlja. Šuta je bio iscrpljen. Ova klinika bila je potpuno drugačija od drugih. Čak i ako se požali da mu je teško, čak i ako se rasplače, doktor mu neće pokazati površno sažaljenje. Ovo je svakako bolje nego da se pravi da mu je stalo. Na licu doktora, koji je sedeo ispred njega, pojavio se blag osmeh.

„Nije bilo nikakvih problema kada sam je doveo kući. Bi je mirno spavala, ujutru sam joj davao da jede i kretao na posao kao i obično.“

Tako je i bilo. Jedini put kad se osećao kao da mu ide nabolje bilo je te noći; nakon toga je sve opet bilo po starom. Loši uslovi za rad nisu problem koji mačka može da reši.

Mačke su neočekivano jednostavna bića.

Šuta se osmehnuo dok je tiho posmatrao mačku kako jede. Pitao se hoće li soba biti u haosu kada se probudi, ali nije imao razloga za brigu. Mačka je bila sklupčana ispod stola. Nije napravila nikakav nestašluk. Približila se čim je Šuta otvorio oči. Da li se vezala za njega posle samo jednog dana? Ili je od početka tako naučena? Kad je krenuo u kupatilo, mačka je pošla za njim.

„Šta to radiš? Hoćeš da jedeš?“ , nasmejao se i pogledao dole u mačku, koja je trljala glavu o njega. Savijajući svoje trouglaste uši, gurala mu je nogu iznenađujuće snažno. Prethodno veče nije hteo da je pipne jer se plašio da će ga ogrebat, ali sad kad je bila ovako umiljata nije mogao da je ignoriše. Dodirnuo joj je čelo vrhovima prstiju i osetio kako je mekana. Bio je to neobičan osećaj. Zamišljao je da ima sitnu dlaku, poput četke, ali je bilo potpuno drugačije. Mačka je odjednom podigla glavu i Šuta je brzo sklonio ruku. Međutim, samo je istegla vrat i opet ga gurnula glavom, tražeći da je mazi. Celim telom umiljavala se o njegovu ispruženu šaku.

„Jao, kako si mekana.“

Ali bila je stvarnija od plišane igračke. Osećao je njenu težinu u rukama. Sa čime bi mogao da je uporedi? Mekana kao... teniska loptica?

Iako je izgledala kratko, njena dlaka je bila dovoljno gusta da je mogao da prođe prstima kroz nju. Bila

je mekša ka repu, prošarana belim mrljama. Juče mu je izgledala potpuno sivo, ali kad je malo bolje pogledao, video je da joj je krzno prožeto talasima nežnobraon boje. Pomislio je da je prelepa. Potom se mačka odvažnije, ali i dalje nežno, pribila uz njega.

Na kraju ga je njena upornost porazila i, pre nego što je sebi spremio da jede, njoj je izneo hranu i vodu. Izgleda da mu je životinja sasvim poremetila životni ritam.

„Možda ovo i nije tako loše.“

Čučnuo je i posmatrao mačku kako jede. Pošto je te noći dobro spavao, osećao se pokretnije nego inače. Svejedno, i dalje nije želeo da ide na posao. *Izguraj još danas.* To mu je bila jutarnja mantra. Ako izgura još danas, sutra će sigurno biti lakše. Ne može da odustane.

Vrhovima prstiju pomazio je mačku po glavi dok je pila vodu, a ona je zatvorila oči, kao da uživa. Zaista je imao osećaj da će mu se, ako izgura još danas, otvoriti neki novi put. Ali to je bila samo njegova mašta.

„Mamija je broj jedan u našem sektoru već tri nedelje zaredom. Hajmo svi, aplauz!“

Emotov podrugljivi glas odzvanjao je po celom spratu. Šuta se čvrsto uhvatio za stomak. Usledio je sporadičan aplauz. Bio je običaj da se svake nedelje, tokom jutarnjeg sastanka, neko istakne za primer. Leđima okrenut prozoru, ispred stolice šefa sektora stajao je upravo vlasnik tog mesta Emoto, koji je trenutno javno ponižavao Mamiju iz prodaje.

„Ovaj Mamija nas sve vuče nadole. Koliko god da se trudimo, zbog njega naš sektor ne može da dostigne

željene brojeve. Ej, Mamija, sigurno se odlično osećaš? Ne radiš ništa, a dobijaš platu.“

Emoto, rođen u Osaki, govorio je kansai dijalektom čak i na javnim mestima u Tokiju. Mamija je ćutao, pognute glave. Niko iz njegovog tima nije mogao da ga pogleda pravo u oči. Svako ko se našao u ovoj poziciji, makar samo jednom, bio je mentalno isceđen. Samo prisustvovati ovome stvaralo je mučninu u stomaku.

„Ej, Kagava!“, odjednom ga je pozvao Emoto i Šuta se trznuo.

„D... da?“

„I ti si na tankom ledu. Bolje da obojica i ne dolazite više. Ja bih dao otkaz koliko mi je neprijatno.“ Ovaj ton opet je Šuti izazvao mučninu. Naučio je da ne spušta glavu, već da je bolje da se samo na silu nasmeje.

„A-ha-ha...“

„Nemoj ti meni *a-ha-ha*. Jesi glup? Žgoljavi i bledunjavi likovi kao što si ti uglavnom i ne mogu da urade posao kako treba. Dobri prodavci dobiju boju od svog rada van kancelarije. Pogledaj mene. Ovo su ruke pravog muškarca.“

Emoto im je pokazao svoje tamne ruke. Pocrneo je samo od šaka nagore, verovatno zbog golfa. Naravno, Šuta to nije izgovorio naglas.

„Ha-ha-ha...“ Šuta je nastavio blago da se osmehuje, a Emoto je coknuo i krenuo da kinji sledećeg zaposlenog.

„Alo, nisi valjda hteo da tražiš prekovremeno? Hteo si da iscediš od firme pare za prekovremeno, sa ovakvim rezultatima? Jeste razmišljali nekad kako da doprinesete firmi?“

Emoto je obasipao uvredama sve koji nisu imali dobru prodaju. Uvek je udarao ljude po glavi nekim dokumentima ili olovkama. Ali ništa nije bilo tako poražavajuće

kao ovi jutarnji sastanci. Šuta je već nekoliko puta bio ovako osramoćen, i nije mogao da zaustavi drhtanje od poniženja i očaja. A kada bi bio postavljen kao žrtveno jagne, neko vreme mu se niko ne bi obraćao. Nije ni imalo šta da se kaže.

Svi su znali da bi već sutra i oni mogli da dođu na red. Emoto je bio poznat po čestom zloupotrebljavanju svog položaja, ali ništa drugačiji nisu bili ni šefovi drugih sektora. U prodaji, radnicima koji nisu dostigli određenu kvotu praktično su bila uskraćena ljudska prava. Oni koji nisu mogli da izdrže ovo davali su otkaz. Da bi opstali, morali su da pokažu bolje rezultate.

Šuta je završio sa poslom van kancelarije, ali danas nije uspeo da obezbedi neki veći posao za firmu. Iako ga je jedna starija osoba pažljivo slušala, na kraju ipak nije odlučila da mu poveća stanje na bankovnom računu. Akcije su se retko prodavale putem ovih kućnih poseta, pogotovo kada to radi mlada osoba kao što je Šuta, kome su gotovo uvek zatvarali vrata pred nosom. Nakon što je počeo da radi u brokerskoj kompaniji, shvatio je da rad u finansijama zapravo znači uzimanje provizije od klijenata. Ako je imao sreće, vrednost ulaganja koje bi preporučio klijentu isplatila bi se, a klijent bi mu bio zahvalan. Ali njegov posao nije bio da pomogne klijentima da profitiraju. Njegov cilj je bio da sakupi sve više i više uplata.

Njegova brokerska firma nalazila se kod raskrsnice ulica Karasuma i Šiđo, u delu Kjota koji vrvi od poslovnih objekata. Okolo su bile banke i robne kuće, i ljudi su bez prestanka prolazili ulicom. Kada je prvi put došao u Kjoto, bio je uzbuđen što će moći da radi na ovako prestižnoj lokaciji, okružen neboderima. Međutim, sada je teškim